

Εδώ και πάνω από 10 χρόνια με πρόσχημα την κρίση, το κεφάλαιο, η ΕΕ και όλες ανεξαιρέτως οι κυβερνήσεις της χώρας μας, αξιοποιώντας τον θετικό για αυτούς ταξικό συσχετισμό, κτύπησαν ανελέητα τις κατακτήσεις και τις δημοκρατικές ελευθερίες της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας.

Εν μέσω πανδημίας και ενώ προσπαθούμε να συνέλθουμε από τα διαδοχικά λοκ ντάουν, η κυβέρνηση έρχεται να νομοθετήσει την κατάργηση του 8ωρου και των συνδικαλιστικών ελευθεριών.

Είναι οι ίδιοι που υπονόμισαν το προηγούμενο διάστημα το δημόσιο σύστημα υγείας, που δεν πήραν κανένα μέτρο προστασίας για τους εργαζομένους στους χώρους δουλειάς, που άφησαν τον ιό να εκκολάπτεται στα ΜΜΜ, να ξαναφουντώνει με το ανεξέλεγκτο άνοιγμα του τουρισμού. Είναι οι ίδιοι που μας έκλεισαν σπίτια μας για ένα χρόνο, προσπαθώντας παράλληλα να μας κλείσουν και το στόμα πολύ συχνά με τη βία των ματ και Δέλτα. Είναι οι ίδιοι που κατευθύνουν τα ΜΜΕ να μας τείζουν με μανία σαρβάντορ, φάρμα, μάστερ σεφ, με στόχο να ξεχάσουμε την δική μας πείνα και φτώχεια. Είναι οι ίδιοι που δεν ξόδεψαν πεντάρα για την υγεία αλλά σχεδιάζουν προσλήψεις για φοιτητική αστυνομία. Είναι οι ίδιοι που ενώ οι εφοπλιστές κατά τα λεγόμενα τους, τους έχουν «χεσμένους» αυτοί τους προσφέρουν φορολογική ασυλία

Αυτοί λοιπόν έρχονται να δώσουν συντριπτικό κτύπημα στην εργατική τάξη με το νέο νομοσχέδιο.

Αλήθεια εμείς που δουλεύουμε στο εργοστάσιο της Bic και βλέπουμε τι γίνεται καθημερινά, αναρωτιόμαστε για πόση “ευελιξία εργασίας” μιλούν και που στοχεύουν.

Στο εργοστάσιο της Bic βλέπουμε όλοι:

Το καθεστώς ομηρίας των συμβασιούχων σε μαζική κλίμακα.

Τις υπερωρίες τα Σαββατοκύριακα, τις καθημερινές 10ωρα και 12ωρα, που λόγω των χαμηλών μεροκάματων και των μηδενικών αυξήσεων, πάνε σύννεφο.

Την πρόσφατη τροποποίηση, στα πλαίσια των αναγκών της παραγωγής, των κεκτημένων αδειών του Πάσχα και του καλοκαιριού.

Πόσο περισσότερη ευελιξία θέλουν;;

Στην πραγματικότητα στοχεύουν στη παραπέρα μείωση του εργατικού κόστους, πληρώνοντας μας με ρεπό δηλαδή τίποτα μπροστά στην έκρηξη της παραγωγής αυτό το διάστημα.

Στοχεύουν στο να προγραμματίζουν τη ζωή μας, το χρόνο μας με βάση τις ανάγκες της εταιρείας.

Καρφί δεν τους καίγεται για τις βιολογικές μας αντοχές τις επιπτώσεις στην υγεία μας, όταν θα αναγκαστούμε να δουλεύουμε για μήνες 10 - 12 ώρες την ημέρα.

Εμείς που πουλάμε την εργατική μας δύναμη πως θα καταφέρνουμε να την αναπληρώσουμε;;

Το ξέρουμε ήδη ότι μας θεωρούν αναλώσιμους, τώρα όμως αυτό ξεπερνά κάθε όριο.

Η εργατική τάξη κατακτώντας το θωρο με αιματηρούς αγώνες, απόκτησε την δυνατότητα στα πλαίσια της εκμεταλλευτικής κοινωνίας που ζούμε να μορφωθεί να δημιουργήσει πολιτισμό να ζήσει με σχετική αξιοπρέπεια.

Σήμερα με βάση τις επιστημονικές και τεχνολογικές δυνατότητες της εποχής, που βρίσκουν έκφραση και στην παραγωγή, κάθε άλλο παρά για αύξηση των ωρών εργασίας θα έπρεπε να μιλάμε. Αντίθετα είναι προφανές πως θα έπρεπε να μιλάμε για ουσιαστική μείωση του χρόνου εργασίας.

Τα επιχειρήματα Χατζηδάκη για μάζεμα ελιών και άλλα φαιδρά δεν πείθουν κανένα. Και επειδή το ξέρουν, φοβούμενοι εργατικές αντιστάσεις και αγώνες, προωθούν παράλληλα κατάργηση των συνδικαλιστικών ελευθεριών και της συνδικαλιστικής δράσης.

Μας θέλουν έρμαιοι στην επίθεση των αφεντικών για την αύξηση των κερδών τους. Μας θέλουν να ελπίζουμε στην φιλευσπλαχνία τους να μας πετάνε ψίχουλο και να σκύβουμε να το πιάσουμε.

Μας θέλουν τον καθένα μόνο χωρίς συλλογικές συμβάσεις.

Να δουλεύουμε νύχτα με νύχτα σκλάβους του 21ου αιώνα.

Θέλουμε να ζήσουμε όχι να επιβιώσουμε.

Η φτώχεια στην οποία μας οδηγούν και ο χρόνος που μας κλέβουν δεν είναι μονόδρομος.

Υπάρχει ο δρόμος της οργανωμένης συλλογικής πάλης και είναι ο μόνος που μπορεί να φέρει την εργατική τάξη στο προσκήνιο για να πάρουμε πίσω ότι μας στέρησαν, να δώσουμε ελπίδα στο όνειρο για νέες κατακτήσεις σύμφωνες με τις δυνατότητες της εποχής μας.

Όχι στην κατάργηση του θωρου.

Λιγότερες ώρες δουλειάς.

Αυξήσεις στα μεροκάματα

Συνδικαλιστικές ελευθερίες στους χώρους δουλειάς.

Εργαζόμενοι στην Bic